

De Roeping van Broeder Willem.

gestoken zwaard in de stijgbeugels omhoog, en met wijdklinkende stem riep hij uit, zó dat al de andere aanvoerders het konden verstaan en tot in de verste gelederen herhalen: „So, horet nu, mannen, wat ic u segghe: „Al wat sporen draeght van goude ofte van selvere, slaet doot, slaet al doot!”

* * *

Janne, die een minder krachtig paard dan Willem bereed en een veel verdere weg had afgelegd, was ver van zijn broeder afgedwaald in het gedrang en alleen op het slagveld achtergebleven. Als door onzichtbare handen getrokken, reed hij recht naar de plek, waar hij de twee ridders had gezien.

In het zware, plaatgeslagen harnas, waarover de lange fluwelen riddermantel neerviel tot ver over het zijden schabrak, zaten ze op hun krachtige lichtblonde vossen. In bevallig dansende deining goldden de paarden met de zijlienie mee, onder aanvoering van Lodewijk van Clermont, die juist met ongelooflike inspanning, onder hoog opspatten van het vuil-gele water, zijn troepen over de beek had gevoerd.

Eerst was hij duizelig geworden van het gekletter van de vaandels, het briesen van de paarden, het gillen van de gekwetsten, het ontzettende, verbijsterende rumoer van de slag.

Toen, met flitsen van woede in de ogen, nam hij een naast hem gesneuveld Hennewier zijn slagwaard uit de bijna verstijfde handen, en neermaaiend als met een zeis al wat hem in de weg kwam, drong hij door tot de beide geharnaste ridders.

De ruiters stoven woest langs hem heen; het voetvolk vocht naast en tussen de paarden, maar met een vlugge beweging van de teugel baande hij zich een weg door de opdringende benden, tot hij hield vóór de ruinen, heel lenig en blank onder het gele schabrak, met blinkend goud en juwelen langs de zomen.

De lansen flitsten om hem heen, met heel zacht snorren, als van vleugelen.

De bodem dreunde van de val van de paarden.

Een vreemde lauwe geur, een geur van zweet en bloed benauwde hem de borst en de longen en vurige vlammen flitsten vóór zijn ogen. En hoog opheffend zijn zwaard, ver boven zijn ongedekte schedel, kliefde hij met een enkele

felle haal het hoofd van de jongste van de twee ridders, die beschermend, als tot afwering van de slag, de armen om zijn vaders hals had geslagen.

Het jonge lichaam zakte, een gevoellooze klomp, ineen in het zadel, sloeg dan links achterover en bleef hangen in de stijgbeugel, met het mooie, nu van bloed druipende hoofd op de grond.

Dan, breed uithalend voor een nieuwe slag, hieuw de Karmar ook de oudere ridder met zulk geweld in de schouder, dat het zwaard tot diep onder de oksels doordrong.

Met het vreemd proestend geluid van een slagaderbreuk, waaruit men de prop, waarmee men ze een poos heeft dichtgehouden, eensklaps verwijderd, spoot het bloed in een dunne straal uit de breedgapende wond. . . .

Een ondeelbaar ogenblik scheen het lichaam noch te wankelen, te duizelen in het zadel. . . .

Dan sloegen de met staal geschoeide voeten uit de stijgbeugel, en snel, met een doffe bons, plofte het lijk op de grond.

„So stieroen die beide met elkaar, naest dien Vlaemschen banierdraghere, die si de baniere uut der hant gherukt hadden, Godfried van Brabant ende sin enighe sone, de Here van Vierson.”

En de paarden holden voort, nu zonder hun berijders, „want Here Godfried was innet sant ghevallen ende die Here van Vierson honck noch stets met sinen voet in de riemen.”

Toen gebeurde er iets zo zonderlings, dat niet alleen de vreedzame bewoners van de omliggende dorpen, maar zelfs de strijdenden uit de beide legers het met angst en ontzetting bemerkten en dat het later, tot een sage geworden, in de vruchtbare verbeelding van het volk eeuwen lang bleef voortleven als de herinnering aan een wonder.

Plotseling, in wolken, die opkwamen uit het Noorden, uit het Westen en het opaalgrijze Oosten, was de hemel duister van blauwzwarte vogels, glanzige raven met snavels als van gieren, die krassend en krijsend als woedende duivelen, hoog boven de Franse ridders in het rond vlogen.

Men zou gezegd hebben, dat al de raven van het Vrijbos, al de raven en kraaien en kauwen, die daar huisden in burchten en torens in en rond al de bossen van geheel Vlaan-